

vzaté do úschovy, dlžníkovi hneď vydal, lebo vydanie týchto predmetov bol exekučný súd podľa § 38 exek. zák. oprávnený vykonať len buďto so súhlasom veriteľa buďto na základe p r a v o p l a t n é h o usnesenia; jednak tým, že nič nezriadil, keď jeho vyššie uvedené usnesenie bolo na rekurz exekventa krajským súdom v B. zmenené a uložené okresnému súdu ďalšie riadne pokračovanie.

Ide tedy ďalej len o otázku, či je správne aj ďalšie právne stanovisko vrchného súdu, že nie je preukázaná príčinná súvislosť medzi týmto porušením sudcovskej povinnosti a škodou žalujúcej strany.

V tomto smere sú závery odvolacieho súdu mylné.

Ak bolo povinnosťou okresného súdu, aby na základe zmeňujúceho usnesenia krajského súdu pokračoval a obnovil pôvodný stav, t. j. nariadil opätne vykonania úschovy, o čom samozrejme mala byť vymáhajúca strana vyrozumená, je za následky porušenia tejto povinnosti zodpovedný aj prípad, keby bola vymáhajúca strana na uvedený výkon zvlášť nenáliehala, hoci podľa zistení vrchného súdu je preukázaný opak. Tam, kde súd má konať z moci úradnej, nedostatkom zákroku strany nie je sanovaná nečinnosť súdu. Skutočnosť, že vymáhajúci veriteľ neučinil návrh na predaj, nemá právneho významu, pretože bol oprávnený vyčkať prevedenie sudcovských úkonov, potrebných po zmene exekúciu zrušujúceho usnesenia okersného súdu; skutočnosť tá nezbavuje sudcu zodpovednosti za nesprávny postup, a nemá tiež za následok, aby na žalujúcu stranu bola prevalená povinnosť dôkazu, že zabavené predmety boli ešte v držbe exekúta a nezakladá oprávnenosť námietky, že žalujúca strana mala vraj možnosť vydobýť svoju pohľadávku z iného majetku exekúta.

Žalujúca strana previedla exekúciu a zaistila si jej výkon prevedením úschovy, ktorú okresný súd neprávom zrušil; žalujúca strana opatrivši si náležité zabezpečenie uspokojenia svojej pohľadávky mala nárok, aby jej bola zachovaná táto zábezpeka a nebola povinná, aby podnikla nové neisté kroky, spojené s novými útratami, aby napravila chybu exekučného súdu.

Okresný súd, porušivši svoju povinnosť vydaním predmetov z úschovy, bol povinný, aby učinil potrebné kroky k obnoveniu pôvodného stavu, na ktorý žalujúca strana mala nárok, a jestliže tak neučinil, je žalovaná strana povinná dať náhradu za to, že žalujúcej strane bola odňatá možnosť uspokojenia jej pohľadávky z predmetov, ktoré boli pôvodné vzaté do úschovy.

• Čís. 14752.

Na náhradu škody, spôsobenej zabavením hnutelností v trestnom pokračovaní, ktoré bolo vykonané četníctvom, možno žalovať podľa zákona zo dňa 12. júla 1872 čís. 112 r. z. len vtedy, ak bolo zabavenie nariadené súdom a to písomne.

(Rozh. z 2. XII. 1935, Co III 2/35.)

Podľa prednesu žaloby kúpil žalobník pred Vianocemi r. 1930 väčšie množstvo vianočných stromčekov. Skoro potom započaté bolo oproti pre-

dateľom stromčekov a aj proti žalobníkovi trestné pokračovanie, lebo bolo podozrenie, že predatelia stromčeky ukradli. Počas trestného pokračovania boli stromčeky z príkazu okresného súdu v N. u žalobníka zabavené a pozdejšie na verejnej dražbe odpredané. Trestné pokračovanie však nemalo výsledku a bolo nakoniec zastavené. Syndikátnym sporom domáhal sa žalobník na štáte nahradenia škody, ktorá mu vznikla v dôsledku zabavenia a opredaju vianočných stromčekov.

Žalovaný štát bránil sa tým, že nie sú dané podmienky syndikátneho ručenia štátu uvádzajúc najmä, že zabavenie stromčekov vykonalo četníctvo z vlastného popudu a nie z príkazu súdu.

V r c h n ý s ú d žalobu zamietol, N a j v y š š í s ú d rozsudok vrchného súdu potvrdil. D ô v o d y:

Prvou podmienkou syndikátneho nároku je preukaz, že sudcovský úradník porušil svoju úradnú povinnosť pri výkone svojho úradu.

Tento preukaz sa žalobníkovi nezdaril.

Nehľadiac na to, že zabavenie stromčekov kúpených žalobníkom vykonalo četníctvo a nie súd, aj v prípade, že by aj nezrušenie zabavenia bolo považované za sudcovský úkon, nešlo by o porušenie sudcovskej povinnosti, lebo súd bol jednak podľa § 95 tr. p. povinný, aby vykonal všetky stopovacie úkony, potrebné na zaistenie účelu stopovania, jednak bol podľa § 488 tr. p. oprávnený, aby zaistil aj vrátenie zabavených predmetov poškodenému a aby pri výkone tohoto práva učinil aj rozhodnutie podľa §§ 169 a 187 tr. p.

Za skutočnosť, že sa trestné oznámenie ukázalo byť bezdôvodným, nie je súd zodpovedný, pretože započatie trestného stopovania nestalo sa protiprávnym tým, že nemalo proti domnelým pachateľom kladný výsledok.

Pokiaľ žalobník navrhuje dôkaz, že trestný sudca dal príkaz četníctvu, aby stromčeky zabavilo, stačí poukázať na ustanovenie § 169 tr. p., podľa nariadené sudcovským písomným rozhodnutím; jestli dal sudca príkaz v inej než zákonom predpísanej forme, nemal tento záväznosť a úkon osoby vykonavšej ho je jej vlastným úkonom.

Vrchný súd tedy právom nepreviedol dôkazy v tomto smere žalobníkom navrhované.

Z týchto dôvodov nebolo odvolaniu žalobníka vyhovené.

Čís. 14753.

Miestna súdna príslušnosť, pokiaľ sa týka sporov z poisťných smlúv, uzavrených pred účinnosťou zákona č. 145/1934 Sb. z. a n. v oblasti práva platného na Slovensku, posudzuje sa podľa predpisov občianskeho súdneho poriadku.

(Rozh. z 3. XII. 1935, R III 628/35.)

Žalovaný inž. Jaroslav B. bývajúcí teraz v Prahe, uzavrel pred účinnosťou zákona č. 145/1934 Sb. z. a n. na Slovensku poisťnú smluvu s poisťovňou S., ktorá sa domáhala žalobou zaplata poistnej prémie u krajského súdu v B. na Slovensku. S ú d p r v e j s t o l i c e zastavil